

Oriol de Bolòs i Capdevila (1924-2007)

En record del savi discret

El 2007, va morir a Barcelona el doctor Bolòs. No és la meva intenció glossar ara la seva vida, que ja ho ha estat per plomes molt més adequades que la meva, ni de fer un recull de la seva obra. Això ja està fet a *Doctor Oriol de Bolòs: pioner en l'estudi de la vegetació*, de 1998, i *Oriol de Bolòs: una*

vida dedicada a l'estudi de la botànica, de Miquel Pairoli, editat en el marc de la col·lecció Biografies de la Fundació Catalana per a la Recerca (2001). Només voldria dedicar un record a qui va ser el meu predecessor en el càrrec de director de 1967 a 1984 i honorar al científic que va salvar l'Institut Botànic de Barcelona de la desaparició al llarg dels anys obscurs de la postguerra. També



Presentació del primer volum de *Flora Iberica* al Pabellón Villanueva del Jardí Botànic de Madrid el 1986. D'esquerra a dreta: el doctor Jaume Josa, director del Servei de Publicacions del CSIC; el doctor Oriol de Bolòs; el doctor Enric Trillas, President del CSIC; el doctor Santiago Castroviejo i el doctor Pere Montserrat, editors de *Flora Iberica*.

volíem reconèixer el deute que *Collectanea Botanica*, la revista que ell va portar a les seves màximes cotes de prestigi, tindrà sempre amb la seva figura, just ara que la revista comença una nova època.

El 1936, quan va esclatar la guerra, l'Institut Botànic era sense cap dubte el centre botànic més important d'Espanya, no tan sols pel volum de les seves col·leccions, també per la qualitat de la recerca, aglutinada en torn a la figura del seu fundador, el doctor Font i Quer. La separació del doctor Font i Quer dels seus càrrecs i les penúries de l'època van portat l'Institut Botànic a una grisor a la qual el

doctor Bolòs, al començament sota la tutela del seu pare Antoni de Bolòs i poc després tot sol, va saber sobreposar-se i mantenir amb el seu esforç el prestigi del centre. En un temps en què la botànica espanyola malvivia en un erm d'ignorància, l'escola de l'Institut Botànic era com una illa de serietat metodològica i de rigor científic.

Els investigadors de l'Institut sempre lamentarem que la llarga i desoladora malaltia del doctor Bolòs li hagi impedit de gaudir del gran salt qualitatiu de la seva ciència els darrers anys i del present esplèndid del nou Institut Botànic, la nova seu del qual, sense dubte, l'hauria entusiasmat. Descansi en pau.